

Een impressie over Theo de Haan 50 jaar priester, met hart en ziel.

Zondag 28 mei komen ze van achter uit de kerk vol kerkgangers aanlopen tussen een erehaag van kinderen. Het lijkt wel een mis met drie heren: een lekenvoorganger, een gewijde diaken en de jubilaris zelf en gedurende de hele dienst een koster die onopvallend een helpende hand toesteeekt als het nodig is. En steeds op de achtergrond een stralend zingend parochiekoor. Een terechte keuze van mensen die symbool staan voor een springlevende parochie in deze tijd. Allemaal hebben ze een onmisbare taak om God te eren en een plaats in hun leven te geven. Zelfs de Carnavalsvereniging in vol tenue en de fanfare bij de uitgang ontbreken niet, want de jubilaris is zijn hele leven actief geweest zowel in de eredienst als buiten het kerkgebouw. Tot grote vreugde van alle aanwezigen wordt de 75 jarige door de burgemeester geridderd. Niet omdat hij 50 jaar priester is, maar om zijn zeer gewaardeerde maatschappelijke bijdragen op het gebied van oecumene en geestelijke bejaardenzorg, die hij extra naast zijn eigen werk jarenlang op zich nam. Bovendien een man met een dijk van een stem die tijdens overwegingen regelmatig een persoonlijk standpunt vanuit zijn pastorale gedrevenheid goed weet te verwoorden.

Tijdens de mis van Perosi dwalen mijn gedachten af. Als kindersopraan heb ik meermalen de solo gezongen: "Qui tollis peccata mundi, miserere nobis" bij de eerste mis van neomisten. Als oud-priesterstudent had ik ook op het altaar kunnen staan, maar soms gaat het leven zijn eigen weg. Maar met Theo ligt het anders. In Brabant zouden ze zeggen: "Geleuf me, das 'ne echte!" Die hoeft zijn status als priester niet te ontlenen aan de sacramenten. Als hij er gewoon als pastor al bij is, bespeur je Gods aanwezigheid als een geruststellende vanzelfsprekendheid.

Wat gebeurde er allemaal in die 50 jaren? Het Rijke Roomse Leven voor, tijdens en vlak na de tweede wereldoorlog beheerste het leven van de katholieken volledig van de wieg tot het graf. Aanvankelijk emancipatorisch werd dat op den duur door velen als verstarrend en beperkend ervaren; zeker daar waar in de samenleving de tijd niet stil stond. In de jaren 60 na het Tweede Vaticaans concilie gingen de deuren open en een frisse vitaliserende wind waaide door de kerk: lekenvoorgang(st)ers op het altaar, beatmissen, Nederlandse teksten, pastorale concilies etc. Het kon niet op en de democratisering vierde hoogtij. Na 1980 begon het tij weer te keren. De kerkelijke regels werden weer strakker aangehouden, vernieuwende mensen werden monddood gemaakt en het priestertekort deed zich gelden. Daarentegen was er een ongeremde honger naar spiritualiteit binnen en buiten de kerk. De kerkelijke hiërarchie wist hier en op andere maatschappelijke ontwikkelingen niet goed in te spelen. Met als gevolg dat er een desastreuze "braindrain" plaats vond en de katholieke kerk zijn invloedrijke plaats in de maatschappij begon te verliezen. Sinds kort mogen we stellen dat de Nederlandse bisdommen tot missiegebied zijn verklaard met alle onrust die daarmee gepaard gaat.

Priesters als Theo de Haan hebben gedaan wat ze konden, gaan godsgetrouw door tot het bittere eind en worden door parochies gekoesterd, maar als de kerkelijke leiding te ver af staat van wat er onder de gewone gelovigen leeft en de tekenen des tijds onvoldoende verstaat, is er alle reden tot bezorgdheid.

De woorden vol emotie tijdens de overweging behoeven geen uitleg: een collegiale vriend, het priesterschap is niet exclusief voorbehouden aan enkele gewijde individuen maar ook een opdracht voor iedere katholiek als het moment er om vraagt, een open oog voor mensen ook buiten de kerk, een kindervriend met een

groot hart op de goede plaats in lief en leed, het wijze vermogen om het juiste te zeggen en om te zwijgen, een waarachtige pastor, een priester in hart en nieren. Tijdens de felicitaties na de mis in de Deel bleek overduidelijk dat de parochianen in 't Kruis Theo in hun hart gesloten hebben en nog lang van zijn woorden en daden hopen te genieten. Bedankt Theo en voor zover dat al niet het geval is: moge Gods zegen jouw deel zijn.

Sjaak Stegers.